L'educació d'en Tòfol Sardina.

Un altre llibret del seu marmessoret, en Carles Reig.



(Capítol u.) (*De captaire a cardaire, passant per l'escombriaire*.)

Captava, infant abandonat, i un bon dia vaig caure per un forat de claveguera i, com no sabia pas com tornar-hi a pujar, fugia endavant, i em perdia pels claveguerams, en laberints interminables i m'havia de nodrir amb bocins de fruit i amb ossos mal rostats que netejava per la pluja, quan plovia molt i les boques inaccessibles de les tapes mal tancades de les clavegueres no en rajava (d'aigua de pluja) a cascades.

A poc a poc, havent oblidat com em deia (em deia Pep Despert, però amb el xoc, i jovenet, no me'n vaig tornar a recordar, que em deia així, fins molt més tard, quan ja era un homenàs tot fet i dret), m'adaptava perfectament al nou medi ambient.

Al cap i a la fi, pertanyo a l'excelsa vermina convençuda que les escombraries són el paradís.

Soc l'espectre de l'escombriaire qui es belluga, nostàlgic, pels budells sollats de les més infames grolleries estomacals de la ciutat. Per extrems claveguerams de mai no acabar, hi cerques segells que valen un colló – i mai és clar no en trobes cap – ni cagat.

Això sí. Em trobava per comptes manta de moneda d'or, empassada adés en temps primitius, per por que cap lladre

no te la robés (és clar, que llavors quan el lladre no te la trobava enlloc, t'esventrava, si era prou llest), i llavors el sortós propietari no l'havia trobada, per oblit, o perquè es moria, o per mala vista, o ves a saber per què. I ha romasa a la despulla, i el canyet on l'han llençada, l'ha escopinada al cap de les centúries, i la inundació l'ha duta a la claveguera, o, molt més simplement, ha estada cagada pel cagaire, i no ha sabuda cercar-la abans que baixés, comunes avall, pels canons que menen ineluctablement, com tot a la vida, a la mai tipa claveguera de la fi del món.

Segells o estàtues d'or, fora fàcil de trobar-ne, i llavors emergir, ric, a la superfície, i haver-hi llavors una vida reposada. I potser ésser-hi una miqueta feliç i tot.

Em dic que no demano pas la lluna!

I llavors hom es demana, en canvi, automàticament: «I què en fotries de la lluna? Per començar, no crec pas que valgués la pena de fotre-te-la, per molts de cràters en forma de cony que no et presentés, temptadriu, car crec que diuen que és molt freda.

«Els seus antics habitants, ara extingits, com aviat nosaltres, s'abandonaren al conreu unànime de la guerra – en detriment del desenvolupament del conreu tombat vers la nutrició i vers l'admiració de tot l'espectacle natural, tant l'estel·lar, com l'intel·lectual, com pel que fa a la fauna i la flora. Que déu-n'hi-doneret tot plegat!

«Una guerra freda, amb bombes superficialment soterrades – repel·lents oradures que t'esclaten al nas de cop-descuit, abandonades per valls i muntanyes, pels antics exèrcits de sempre carrinclonament dogmàtics contrincants, qui s'entre-anorreaven, de tal manera que àdhuc hi eren

clandestines i fugisseres les esparses primaveres de pau i d'arbres florits.»

Em feia seguidament el desmenjat, i li deia, a l'idealista personatge amb el qual m'imaginava que enraonava, que en realitat, ací baix bandejat, enyorava els eixordadors i suculents impactes de les bombes dels sorollosos helicòpters assassins que rodaven sempiternalment part de dalt.

I llavors, amb els espetecs al magí, un espetec mental, en forma de bona pensada, se m'inserí al consirer.

Pensí, «*Tot és qüestió de reputació, vós!*».

I: «Cada carallot diu el seu estirabot.»

Com diu (ho hauria de dir) la dita: «Cria fama (per exemple, de tindre un enorme cigalot), i fica't a jeure (amb tota mena de riques dames famolenques de cigalot ben trempat).»

I comenci pintant-me als murs de les clavegueres, en molt significatives pintures rupestres, i en idiomes si fa no fa clàssics, llatí, grec antic, amb ideogrames, etc., on el meu nou nom '*llegendari*' ja era conegut, i així jo, en Tòfol Sardina d'ara mateix, n'era una mena de reencarnació. «*Tòfol Sardina, el déu amb el vit d'ase*», entronitzat entre les constel·lacions més característiques al cel, i arxiconegudes de la tumultuosa plebs de les edats robustes i acrobàtiques, on parlaven clar i filosòficament, i totes les veritats podien ésser dites en alta veu, com feia el més savi de tots, en Diògenes mateix.

Soc el talp Sardina, troglodita dels baixos fons, qui pinta pels murs foscs de coves i galeries rústiques, rupestres, pintures

amb cagallons de totes les colors.

I així anar fent, la gent qui es perdia per les clavegueres i en ressortia començaren de fer córrer la veu. I els estudiosos descendiren a veure de què es tractava i en certificaren l'autenticitat, dels dibuixos i les inscripcions ecfràstiques sota, i ho publicaren tot cofois en les serioses publicacions que sempre són plenes de boles i butllofes de tota manera.

I en Tòfol d'ara, ja grandet i emergit, continuà pintant-se i (en idiomes més del dia, i doncs adotzenats, coneguts àdhuc per les paies més faves) escrivint-se i descrivint-se, i dibuixant-se als banys i vàters de les dones de tot el món (s'hi introduïa d'estranquis, disfressat de vella qui repapieja tota sola, i qui camina amb crosses i tot).

Exemple d'inscripció en els cagadors per a senyores.

«Milers d'anys d'evolució humana, i l'exemplar mític més immortal de tots els immortals, és l'altament promiscu Tòfol Sardina. Uniu-vos-hi si us voleu prou devotes, (i us ho podeu pagar, és clar) (estalvieu per a una experiència verament celestial, paradisíaca, única en totes les possibles existències a l'abast de l'humà – la humana! – més avençat – avençada! – en la divinal projecció vers una utopia d'ultratomba perfectament reeixida; no val a badar).»

També ho cisellava damunt les lloses de tots els cementiris del món – i la seva fama anava esdevenint descominal.

Rudimentàriament empedreït, petrificat, a mant de mur perdut pel món, hi diu: «*Cigalot enorme immensament trempat, el del mític gran cardaire Tòfol Sardina*.»

Les emocionants dites, molt encomanadisses, es propaguen

pertot, amb «Tòfol Sardina» i «Vit d'Ase» romanent sempre lligats, i això, aparentment, d'ençà dels fons més opacs dels temps fins ara mateix.

«No sigueu figues! Alegreu-vos les ensopides somortes figues amb el famosíssim Talp Tòfol molt ocupat escorcollant-vos-hi!»

«Dones del món! No sigueu faves! Esdevingueu devotes servidores de la Fava Única, Omnipotent – la Fava de l'Esfinx Tòfol Sardina, qui us resol sempre tot i qualsevol Enigma!»

«En Tòfol ha un cigalot molt famolenc – li cal metre'l a tantes de capsetes de pandora com no pugui. Afanyeu-vos a portar-li-les a la porta mateixa.»

Es feia passar per un altre déu, d'aquells amb els quals els inventors d'imbecil·litats religioses no adoctrinen els encara més betzols que no pas ells, i els diuen que llurs déus no caguen mai, són massa purs per a cagar, ni fer llufes ni pets, i segurament, quan ell, en Tòfol, cagava d'amagat els matins, patir rai; i és clar que no volia que cap dona en sabés el secret que li fotia l'enganyifa sencera a parir parteres.

No vol dona present quan es lleva. Ni ningú altre prop. Una mala jeia terrible. Fotent guitzes a tort i a dret. Molt de mala lluna quan s'aixeca, i tant, i tant.

Només després d'haver dinat opíparament, la lluna li canvia, i es troba com cal, i comença llavors a cercar i triar de la cua la nova parella per al vespre i la nit que lentament s'atansa.

Com els mocadors moquen mocs, les dones són els mocadors dels mocs del meu cigalot, es diu. I prou. I au.

Té munts de ‘secretàries’ qui tramet a escriure-li i dibuixar-li els missatges per totes les latrines públiques i privades, i les noies com hi treballen! I amb quina (poca o molta) traça!

«*Cançoneta lleu i plana us faré de bona gana*
I diré (com adés les gens avares ‘almogàvares’)
Desperta Ferro! si el ferri aparell galvànic
No veig (immens com altíssim cràter volcànic)
Enmig d’un oceà voraginós d’impúdics pèls púbics
Del Tòfol diví ple de mel fent trucs a la porta del cel!»

«A part mantes de pàpules i pústules, us trenca en escreix la vostra mesquina vagínula, i per sempre més aneu així celestialment marcades; prou podeu, punyeteres! Car cap dona no entra al paradís sense la marca ‘*tòfolsardinúcula*’.»

Tret que això de les dones, *ai!* Cert que n’hi ha de moltes de menes, però n’hi ha força qui, com carbasses i d’altres fruits, et surten bordes. Especialment les convertides (*ecs!*) en devotes de déus absurdament malignes. Per comptes de dir-los, als representants ineptes i decebedors d’idiotes de tals abominacions de divinitats grotesques, «Tu què saps, capellà de merda! T’han ensenyades quatre ridícules falòrnies que has pretès d’empassar-te perquè et donessin el títol de capellanufa amb el qual engalipar i esprémer vellardes ignorants i feixistes curts de gambals, i ara què conys vols discutir? Au, a fer la mà enjondre, datpelcul! No hi ha re a discutir. No perdo mai el temps en bestieses», com hauries fet tu, capjupes, i amb camises amb pues, i amb cadenes als turmells, bo i arrossegant creus i boles de ferro, fan cap a confessar-se com babaus!

I, és clar, tant de sentir al confessionari penedir-se molt lamentablement les dones fetes malbé – llur enteniment per la maleïda religió, i llur cos una miqueta pel cigalot sacratíssim d'en Tòfol – el carrincló reverend pare Glaucoma Camàndules, capellà irrisori – i molt depravat moralment, com tots els capellans – decideix d'assassinar – com el seu déu li mana! – l'origen, com ell creu, de tant de cru pecat, i obscè i fastigós, i es disfressa de dona (molt marieta ell, no li costa gaire) i s'atansa cua amunt que en Tòfol el doni també pel cul, i a l'hora de la veritat es regira, i li tol d'arrel la majúscula eina mascla, amb un ganivet molt esmolat – i en acabat ja l'esbudellava i tot, si abans el bon Tòfol, a tall de llop, no li clavés la ferramenta al coll i li arrenqués, sencera, la tràquea.

El merdós Camàndules el veies agonitzar sinistrament durant hores, com ara si s'havia irremissiblement escanyat per l'os anomenat carpó, penjat del hiat a l'os sacre, a la cua de cap mal rostit pollastre.

Mormols agònics t'arribaven a les orelles. Què deia? Què li deies? Els dos al·lucinàveu.

Crec que tu, tanmateix, la clavaves, tot hi servant-te el monyó de pixa.

«Escolta, Camàndules. El teu déu qui tu insisteixes que és omnipotent, i jo insisteixo que és inexistent, i tu redargüeixes que no pot pas no pas existir, i jo et dic llavors que atès que no pot pas no pas existir, hi ha quelcom que és impotent de fer – i doncs que no és omnipotent – i que si per a qualcú omnipotent res no és impossible, com és que li sigui impossible de no pas existir, com jo dic? *Falòrnies!* Condemnat a la desesperació de mai poder deseixir-se'n, de l'existència, creant mons i universos a desdir, pel broc gros,

amb tot de formiguetes condemnades a la ignorància, ressentit, ple d'odi i de revenja, fent pagar la seva condemna als innocents, havent d'existir sense aturador, d'empertostemps, peti qui peti, caigui qui cagui, merda eterna, eterna, em sents? *Eterna!* Si hi hagués mai un déu omnipotent, allò que faria per començar fora de 'des-existir-se', i amb ell tot el creat, car *quina cagada, vós, quina etivocació tot plegat!*»

«Glu… glu… glu… Malparit!»

~o~o~

(Capítol segon.) (On esdevinc un altre qualsevol.)

Esdevinc un altre qualsevol, no pas amb cap obelisc incomparablement alt i gruixut, ans amb un altre trist trosset de cigaleta. On vas amb això? Enlloc.

Efectivament, ara, sense eina tan distintiva, se li acabava la carrera de cardaire singular al pobre Tòfol, qui s'hauria doncs llavors de trobar una altra feina. Així s'acabava el primer capítol de la seva educació i evolució diguem-ne humana, hò.

Es diu, «Al començ era el comerç», i sap que ho endevina, i amb allò que té estalviat por començar a comerciar…

No et fiïs de ningú. Això per començar. I que aquell que es fiï de tu, malament rai, les passi magres.

Els qui t'esperonarien a esperar millor, esperen tindre millor amb la teva badoqueria i els teus diners. Que no t'aixequin la faldilla, que no et fotin beure a galet. No esperis mai sinó pitjor. Tot és sempre pitjor. Res no millora.

Surt segur que tot anirà de més en més a mal borràs, i ho endevinaràs – i si no ho endevines, millor.

Tot és bordell i parany, i si res no trobes prou versemblant, si ho trobes tot massa fotut, fet un turbulent garbuix que put a perenne purgatori sense eixida, on tots els elements creats i increats et fan anar de cul, perquè sí, sense solta ni volta, de la múrria atmosfera a les contumelioses espícules que et salten com urpes de les aparentment inertes més vulgars coses mateixes de cada dia, i els animals odiosos amb llurs contundents guitzes i mossades, i no cal dir els sistemes astronòmics de mira'm-i-no-em toquis-o-tot-fotrà-un-pet, amb llurs colossals trontolls i fúnebres conxorxes, i les esques roents i fumejants dels conys, i les traïdories habituals dels pecs polítics amb llurs generals i guerres que et nafren l'esperit com les orquídies el cresp de la praderia, i ep, els sobtats estralls i carnatges comesos pels ignominiosos llops hidrofòbics de la bòfia, pertot n'hi ha per a llogar-hi cadires, remenant-hi el cul de por, i somovent les somortes espàtules, sense però sacsar-te-la mica, ni que estiguis massa nerviós, no fos cas que l'acció idiota encara t'afeblís les baules, adés hercúlies i ara mers estellats residus, que et serven enganxat al senderi, recorda

tanmateix que tot existeix realment només quan ho fas existir, quan en prens consciència, quan l'allotges ventissament, transitòria, temporal, a la capseta del crani, on tot allò no troba estatge per a la teva consideració, i això tanta d'estona com et vagués. I que quan te'n canses, com amb cap arnat trofeu d'antiga data que has anat negligint tants durant tants d'anys, ho llences, i tantost com ho has llençat, te n'oblides, no et recarà pas mai d'haver-te'n desempallegat, bon desembaràs, com quan el vent s'enduu, del tell, totes les vessades estípules, o els àrbitres ressentits havien fet perdre un altre partit al teu equip, tot passa, això rai, i se'n va enlloc, blasmes, disfresses, gelosies, boires...

No et deixis aixafar pel pes de re. Per molt de diós (ple de dies) que no esdevinguis, ni els dies ni els anys ni les centúries només pesen quan hi penses (pesar i pensar venen de la mateixa rel etimològica). Si no hi penses, ni hi són ni mai no hi són estats.

Viu tal qual.

~o~o~

(Capítol tercer.) (Nicanor Nohà.)

No et rabegis patèticament en l'enyor, on pútrids parracs tardorals de clínics records no tornen, fets grotescs afolls, als arnats bressols d'adés, quan visqueres i romangueres a les tenebres, subjugat, hipnotitzat, per una malèfica cobra de magnètics ulls, apellada 'ambició de surar al món', ara mateix tu disfressat de megalòmana vestal, quan per força et guaites amb mòrbida revulsió tota disbauxa ni dissipació dels sentits abjectes.

Els malsons que et pugen del pervers coixí, quan al crepuscle s'esqueia l'esgarrifadora esllavissada de creixent penombra, t'irritaven en excés, amb minúcies bèl·liques on fugies, sempre malauradament aturat pels xuclalls dels tentacles punxents dels filferros que et tancaven tota eixida.

O atrapat entre les desferres del naufraig, érets cadavèric sobrevivent incapaç de sobreeixir-te entre els orbs gaiatells que enmig d'enlloc no abalisaven re, i que, sobre, semblaven que t'escarnufaven, rient-se-te'n damunt el cresp del balb mesell oceà encrocat que un foscant glauc neó malsà il·luminava fantasmagòricament part de sota.

T'havies fet fer unes cartes de presentació, amb el nom malauradament molt apropiat de Nicanor Nohà, antic conseller econòmic de mant de secretari econòmic d'obscur comtat, i àdhuc de ministre d'economia i comerç de qualque llunyà governador ja traspassat, i a poc a poc, llegint bocins de premsa que et trobaves part de terra (sempre has cregut en les bondes de l'atzar), aprenies tendències borsàries, d'on per a provar la teva presciència i saber-fer, donaves claus d'on hi hauria puja i baixa, i quan l'endemà de vegades se n'adonaven, els qui havies interpel·lats en audiència, que, com no podia ésser altrament, hi tocaves, t'havies guanyada qualque humil posició entre l'elenc de triats postors de la companyia.

No pas llavors que el nom no ajudes. Un cap d'empresa molt sonat, d'entrada et deia, ben clar: «Atès que ni canó no has, almenys tu no et fotràs la meva dona. I si no te la fots, potser tampoc no la fots, i no em perd aleshores ni la virginitat ni els diners, com fot cada vegada fins ara amb el altres.»

I aleshores el ricàs et llogà, doncs, com a conseller exclusiu d'afers borsaris de la seva dona, un personatge plaent i pruent, d'una certa presència, qui, tot i sense canó, no pas que et deixés del tot indiferent. Tret que a l'hora de la vera veritat perdies tot argument amorós, i aviat li demanava al seu marit que et canvies de posició, ço que reforçà, a l'esperit del ricàs, allò que més no et recomanava, és a dir, la teva inalterable tolerància als vituperis que hom t'adreçava, i la confiança que pel cantó sexual no inspiraves. I t'apujà el sou i tot.

Allò tocà severament la psique de la donassa, la qual, armada d'un marrassà un bell jorn assolellat on prenies el solell a la terrassa et volgué eixescervellar, la seva flaca era d'eliminar de la superfície adés plana i plaent de la terra d'un frau d'home, en tots els sentits, com jo.

A un pèl que no me'n fotés, del pobre crani, xixines i ascles d'os, presentí al ricàs la dimissió, que sortosament no acceptà, tot i que m'assignà lluny de la paia qui, de tota faisó, per boja, fou llavors tancada en asil remot.

Les coses que passen.

~o~o~

(Capítol quart.) (L'empresari sense presses.)

Quan el ricàs l'espitxava (els rics es pensen que no es moriran mai, però també es moren, també), n'esdevenia, amb la part que hauria, es veu, tocat a la seva dona – de la qual, cap al final, n'havia esdevingut pràcticament, en tots els seus deures matrimonials, com si diguéssim (i que en això cascú hi entengui allò que pugui), l'efectiu substitut – n' esdevenia, dic, hereu.

Potser no pas gaire, però prou, molt més que mai no havia posseït, ni quan em podia permetre tants de luxes, com d'haver com qui diu innombrables 'secretàries'.

Cert que una neboda qualsevol (i encara no pas del patró, de son germà) em volia prendre la part que em pertocava, i llogava els serveis d'advocats força garneus, però el patró ja m'havia advertit de l'existència d'un germà, qui potser, si encara era viu, vivia doncs encara subterràniament, sobretot perquè un dia de jove sagnava pel cul i es va presentar davant la família a taula fet un parrac, sangós, doncs, amb estronts i d'altra merda amb aparença de tripes, que semblaven davallar-li dels traus, dient que havia sofert un avortament, car qualcú d'anònim l'havia fet prenys. Tothom se li'n fotia grassament, àdhuc les padrines. Allò l'avergonyí tant, que es colgà, en vida, a les cambres més fosques del celler, i (això hom ho suposava, car la teca que hom li davallava prou desapareixia) probablement encara hi era. Així que les feinades foren de la usurpadora, la pretesa 'neboda', per a demostrar que era filla d'un home, un oncle

immensament privilegiat, qui havia viscut tota la seva vida adulta amagat i d'amagat, i qui, de més a més, havia 'patit' un 'avortament' que el deixava inhàbil per sempre més de parir ni de fer parir re. En un mot, la 'neboda' es feu fotre, i em lliuraren els dinerets.

Amb allò que guanyava amb l'herència em comprava un teatre amb la companyia titular dins. D'ençà dels meus gloriosos dies de molt primitiu pintor rupestre que enyorava el misteri dels paisatges imblasmables, sense cap imperfecció, en els quals, tot i que són plans, la vista s'hi perd.

I en els ninots, els gegantins gimnastes, de qui els epifànics obsequis al públic els facilitava en acabat el viure durant hores i, en el cas d'alguns, de setmanes i tot, de faisó doncs grandiosa.

I aquell era el teatre que la meva companyia faria. Meravellosos quadres amb 'ninots' acomplits que realitzarien, damunt les taules, proeses inoblidables, amb cigalots suprems, i nassos monumentals, i conys com boques d'infern.

Caricatures a l'escenari, a les quals tota ximpleria (com en la vida mateixa de les societats, l'únic que una mica exagerada de trast en trast) els és permesa, amb accessoris no gaire ni massa feixucs, no fos cas...

Car oi que no vols pas que les mesures extravagants dels simples, gens intricats, artefactes de vegades presentin certs riscs per als dedicats actors? (Home! Com a més elemental exemple, una cigala massa grossa – o una pitrera massa ponderosa si ets matrona dictatorial – et pot fer perdre la balança i llençar-te taules avall. «*Així que ull viu i via*

fora!»)

Seran samfaines teatrals de sàtirs i nimfes en descordades sàtires si fa no fa polifònicament genials.

La farsa general del viure, on la Mort és una altra gàrgola de les més monstruosament ridícules. La Mort no hi és benvinguda mai, i de normal és ignorada ignominiosament, i, si mai gosa i presumeix de sa presència, hi és atupada generosament, i això, sovint, fins a les portes de la mort mateixa. La Mort, la més merdosa dels personatges, ningú no vol fer-ne el paper – massa de rebre per tots els costats. Tret que generalment no hi surt mai, en les nostres representacions sempre fantàstiques. Per què amargar el públic? *Au vés!*

Així se'ls presentava: «Bon dia, nois i noies. Soc n'Èric Matèria, l'empresari sense presses, a qui el mot 'formalitat' ancora a la realitat. Home essencialment formal, la idea de formalitat el guia sense empentes ni esperonaments, ni entravessaments ni inútils demorances. Tot ho vol ben compassat. Una tècnica inalterable la seva, troni qui troni. Com dansarí eteri, metronòmic, precís. Icònic, inoblidable, idoni.»

(*Aplaudiments li plouen ara, i li plouran en llargues precioses temporades, arreu i incessants*.)

~o~o~

(Capítol cinquè.) (Mort d’en Èric Matèria.)

De les ombres emergeixen famolenques erugues grosses com eugues. Es planyen les erugues d’estranyes melangies. Llurs goles esdevenen refractàries. El volum dels planys de les víctimes pugen de to. Causen exasperació, en les pacients monstruoses creatures, els ventrílocs mecanismes intestinals que semblen en quest, per a cadascuna, d’una imatge amb cara i ulls, i braços i peus, per a llurs humanes veus de solitaris, equívocs, desmanegats, derelictes entre pudents arribatges.

Veus clafertes de refinades infàmies envers la resta del pertorbat reialme. El pèls hirsuts damunt llurs pells es tornen poderosos circells que quines maquinacions no es porten! Obren sangtraïts que es converteixen en nafres obertes d’on, inopinadament, no n’eixiran atots indestructibles en forma de sorges armats fins als queixals.

Obsedits, sovint engavanyats per tantes de fèrries cuirasses, els mítics herois tardorencs, fatigats en acabat de tantes d’innecessàries batalles, només engatjades en el merder per a satisfer idiotes capricis de tirà, poguts per les sons, s’ofeguen a badalls.

Jeuen part de terra a la babalà, llurs armes espetegant iradament, sabedores ara de llur intrínseca inutilitat. Car ha arribada la pau del seny al món.

És una peça magnífica. Recomanada pels filòsofs més

sensats.

«El públic és el nostre promès policèfal, qui ara es diu ofès per les crítiques que hem rebudes, ara defès d'anar més lluny, i doncs vindre-hi més assíduament, pels crítics mateixos – psicòpates plens de pànic papallonejant èpicament – pastosos personatges, com sabeu, representats a escena per quatre o cinc escuradents amb putrefactes desfiles de repel·lents menjars al bec forà de les vuit o deu punxes, i maldant debades, fútils pudents gargots, amb llurs verinosos encarcarats tentacles, de metre en destret el romanent dels ardits invulnerables actors.»

I ara ixen la nit, de les atapeïdes heures, els talla-robes, i llurs ombres, que la sola nua bombeta projecta, immenses, murs avall, es tornen dracs qui trauen cucs de foc pels oronells, i les mares s'esfereeixen, i s'enduen els menuts més contigus desats a les sines, entre els sengles flairosos melics, humils haveries, les mares, modests vehicles qui, com bèsties de càrrega, creatius, fèrtils, abjuren de tot allò incoherent, hi renuncien, no s'acovardeixen d'anomenar enganyifa tot allò abstracte, i el calidoscopi enrevessat del món coetani, on cada col·lectiu aïllat esdevé ràpidament femer, el sallen finament, coneixent-ne ben tost tots els topants traïdors.

Mentre, encantades, cavalquen com heroïnes amb llurs càrregues, qui van esdevenint com més anem més lleugeres, autònomes, segmentades en fragments més o menys plaents, els espeteguen per les vores les formidables avinenteses on es podrien segurament estòrcer de tot pes, bo i lliurant el llast a qualsevol escola, o internat, o campament, però que desaprofiten a dretcient i encara s'aferren, pròcers,

a llurs plançons, fins que el plançons mateixos, infidels, no han treta fulla i aviat fruit i tot, i el canvi d'escena truca, truculent, a la porta.

Diu aleshores un dels infants escapolits: «Soc el Neró de la Tarota, amb una tarota doncs incomprensiblement crescuda, de tal faisó que és ella qui em camina. Em camina la tarota. Amb crosses a cada ala del nas, em duu d'apendicle dispensable.

«Quan passàvem, amb tot l'urc del món tanmateix, l'adés flasc col·lectiu, ara eixorivit tot de sobte, ens cantava, a tall d'improvisades caramelles, la vella cançó incrustada a l'ànima del poble.

«*Nero Nas, Nero Nas, caragols a la cassola, caragols amb bacallà! Anirem a Barcelona, hi tocarem el violí, per a fer ballar les noies el diumenge al de matí; agraïdes ens ensenyen, peixet ben espatotxí, el nasset qui els rau davall. Fica-hi el nas, jas, jas! Nero Nas, Nero Nas!*»

Malgrat els trets tan distintius a les carotes, un cas sobrevé tot d'una que ens deixa tots embrancats pel reialme del dubte inextricable.

S'escau seguidament que tothom confon tothom, hem perduts tots plegats la facultat de reconèixer façs ni fesomies. Cascú doncs ara amb una faç tothora inèdita. Et sotj, i en duus una; i et torn a sotjar passats qualques segons, i en duus una altra. Atroces frisances se'ns encomanen universalment; tot causat per les nàquisses reconeixences.

No sabem ni qui som. El del mirall mateix és cada cop un

estrany diferent.

Amb qui anirem? Qui coneixíem? De qui ens fiàvem? Ara de ningú no et pots fiar. Tothom pot ésser el teu pitjor enemic; aquell qui te la duu jurada; només esperava trobar-te prou distret per a fotre't de cop-descuit al pot.

Tret que... Com et reconeixerà, si tothom és atès pel mateix mal.

De quina no te'n salvaves! Potser ara el món és molt més segur. Tret que, de bell nou... No hi hagi algú que et confongui pel seu enemic més salvatge i...

Car oi que hi deu haver un nombre limitat de fesomies? Serà tost tot una anarquia indesxifrable. No en romandrà ningú dret. El món sencer a can pistraus. Ai, mare, quin martiri.

Tret que quantes de vegades, no pas al món teatral, ans al món diguem-ne real, no t'has trobat que la prosopagnòsia és general. Quantes de vegades no te n'adones de gent qui et fita, dubitativa, tractant de col·locar-te en cap episodi anterior més o menys viscut – o somiat! – on et conegueren? I els has de dir, «*No, no, em confoneu. No ho soc. Soc un altre.*»

I saps que no n'estaran mai del tot segurs. Car qui pot estar-ne? Es veu que som una follia pel món. Bípedes extraviats, anant amunt i avall, sense quest ni sest. Milions i milions amuntegats.

Com ramats de xais, poséssim com a exemple. Com en reconeixes cada xai a cap molt nombrós ramat? Cada vegada t'equivoques. Romans solemnement perplex davant la

similitud de tants i de tants. I ells rai. Qui és de debò culpable? *Hom és rabeja en l'èxtasi de l'anonimat!* Per això se te'n riuen i se te'n foten tant. Versemblantment, tots som un. Tots culpables i innocents alhora. Ningú no sobresurt, altrament que en llurs grotesca monstruositat. D'ací el teatre d'en Matèria.

Ja ho he dit, ningú no és segur, tantost els topants s'alteren, de reconèixer de debò ningú. Tothom et confon per altri. Ningú no sap del cert qui ets. Ni tu. Repetit infinitament pertot arreu. Tota identitat és fluïda, fluctuant, fonedissa. Què fàcil és llavors d'esdevenir altri! Només cal que ho vulguis, i hagis a la butxaca un mínim de pistrincs. Que fàcil llavors de fer-te amb papers nou de trinca!

Ara em dic Artús Arquer i Bataller, pacifista. Soc qui ha comprat l'empresa teatral del difunt Èric Matèria.

Via fora. Ha sortit a tots els mitjans del ram, el següent anunci:

«*Severament endeutat, l'empresari Èric Matèria s'ha mort, sense hereus (i per mà pròpia, diuen les males llengües), i ha estat incinerat, i despès i disposat, i dipositat a qualsevol lleixa del dispensari de pompes fúnebres, cendres que tampoc no hi duraran gaire, car la neteja de les lleixes es fa cada setmana, cada dissabte fem dissabte. En buidem les urnes totes al mateix sac. Els morts no som pas menys indistingibles ara que quan eren vius. Gent són gent, i cendres són cendres. Les nostres les aprofiten en un fàbrica on les venem a bon preu. Les empren, amb d'altres ingredients eixuts, per a fer-ne sopes d'aqueixes que en diuen 'instantànies'. Ecs.*

«*La defunció ha estat així mateix aprofitada pel 'pacifista'*

A. A. i B., qui ha comprada l'empresa per quatre alls i una ceba.

«Reposi eternament en pau. Etcètera.»

En una altra part del diari, no pas la de defuncions, ans la de funcions i espectacles, hi deia:

«Ara serà el nou director qui programarà les sessions de la novella temporada que s'atansa. S'han acabades les ruïnoses sàtires tan idiotament exagerades. Ara només s'hi farà allò de més clàssic.

«Ja ha fitxat, el nou director, l'autor més correntment sensacional del nostre teatre, segons ell.

«Li ha dit el director: '*–L'ominosa bonior que fa el fals oceà del cel, irat viraràs al català. I apa.*'

«Què es veu que ha dit l'enigmàtica figura? Es veu que ha dit que la seva primera obra, adaptada del món clàssic, es dirà:

«**Odissea tràgica d'un Món malaurat**.»

«La premissa és que pel cosmos hi peixia, a tall diguem-ne de vaca, un déu creador.

«Com qualsevol pagerol supersticiós dels qui volten pel firmament, el déu portava a la butxaca una poteta de conill, i es veu que guaitava pertot arreu on la podria idòniament enterrar, i per això li passà pel cap de crear una maleïda esfèrula, anomenada la Terra, on sebollir-l'hi doncs. És clar, al nostre planeta li tocava, com sempre, les de rebre. Car allò que hi enterrava era la poteta de mala sort!

«La peça comença amb l'arribada a la vila d'un nou visitant qui fa cap, esparracat i assedegat, del desert.

«S'estranya que hi hagi tanta de gent orba a la vila. Pràcticament tothom hi va a les palpentes, com si fos la més fosca nit.

«I llavors s'hi troba algú amb cara i ulls. Una turista! Una dona molt simpàtica. Bonica. Extremada.

«La deessa Atena es passeja pel carrer, bo i servant el seu mussol mític a l'índex de la mà esquerra.

«La turista bonica i simpàtica, amb uns bells ulls negres que se li belluguen com ratolins, s'atura, alenant encantadorament, davant el preciós mussol.

«*–Ai, que és bufó! I que savi que se'l veu! I què menja...?*

«Instantàniament, el mussol se li cruspeix ambdós ulls d'espetec.

«Massa tard, respon la deessa: –*Ulls*.

«(Ha-hà)

«I au, amb aquest tastet, s'acomiada fins demà el vostre molt funerari cronista. *Siau!*»

~o~o~

(Capítol sisè.) (Fent equilibris, bo i tractant de no ofendre gaire el Magnífic Cagaire.)

L'absolut dictador dels invasors era un megalomaníac i un molt malparit egòlatra, i es vantava d'ésser el '*Magnífic Cagaire*' enviat per déu. «Soc el més estupefaent cagaire mai no guipat al món», deia, i tots els mitjans del tort reialme ho propagaven fil per randa, i àdhuc el partit únic i l'exèrcit n'empastifaven els carrers amb la mateixa frase, o amb «El nostre diví dictador, a part de millor assassí, és el millor i més magnífic cagaire del món», i coses així.

«I mira que és ampla la privada tassa del cagar-hi que hi té al palau.» Reblaven els mitjans més llepaculs. «No hi fa re. Per a ell, magnífic de mena, no n'és prou, d'ampla! Visceralment molt fecund, a l'hora de cagar no fila gens prim; no li cal pas! I cada matí d'espectacular sessió de cagament davant la parròquia, devotament voltat doncs pels seus més íntims ministres i dignitaris, astora tothom, i els deixa amb tres o quatre pams de nas, amb les seves reials molt principesques caguerades, immensament abundants, on no pas pocs dels més gruixuts estronts li cauen triomfalment defora la tassa! I llavors, com qui diu impensadament i nogensmenys molt genialment, tot apujant-se les calces, els meravellosos estronts els trepitja adorablement, i, sortint de l'atapeït canfelip, va amb les espardenyes repartint merda per tot el palau, per a esplèndida admiració de tots els seus molt com cal, i molt

presumits, i molt tocats-i-posats (i abjectes i constantment humiliats) còmplices de ses prodigioses matances. Així que, apa amunt, som-hi, conciutadans! Retem-li tothora tribut, i cridéssim doncs fins a esgargamellar-nos-en: '*Lloances i Glòries Immarcescibles per al Nostre Generalíssim de les Perpètuament Miraculoses Proeses!*'»

Així que amb les nostres tragèdies (prou sabíem com les gastaven les autoritats establertes), parar compte rai. Amb les sàtires te'n sorties si fa no fa (tot hi era suposadament de riure), però les tragèdies és clar que eren molt serioses i no valia pas a badar. Si hom (la censura imbècil i tanmateix no pas per això menys letal) les interpretava pel mal cantó, ens n'hi anava el coll.

Som com aquella mateixa granota morta, el cadàver de la qual ara envaeixen les mosques – adoradores de tota putrefacció, és a dir, de la mort i la merda – i en això sembla que ens convertits.

N'Oresmus ha tornat a Argos, vol matar l'immens merdífer, o sia, el cappare de la Nació. Cappare, per una altra d'aquelles estúpides gracietes de déu, de la Nació Més Orgullosament Feixista de l'Univers. *Aür! Hurra!*

Llavors, doncs, correm-hi tots. On deu parar? Cal que la bòfia el linxi! Tothom a Argos '*cantava*' amb la plausibilitat del rossinyol. El poble s'havia omplert de xerretes qui denunciaven tothom, de corbs negres qui emetien acusacions a tort i a dret, i tret a tret, com si fossin revòlvers que esclatessin repetidament, i les concubines i d'altres orfes, beutats vellutades, inermes i indefenses, fugíem acollonits i d'esme, esbatanats, esvalotats, sense saber on

anar.

Els insidiosos voltors qui ens escorxarien tard o d'hora vigilaven per les teulades, i amb implacable rancúnia ens duien de continu a l'ull que la feixuga palpebra semblava mig apagar. No ens deixarien pas passar el pont vers el sublim celobert per on ens envolaríem, vastes solituds on ningú no ens assetja ni molesta, ni viola ni estupra, ni assassina com si re, de franc, només per a acomplir amb cap marcial quota de morts servits al plat de les autoritats.

Ah si trobéssim tot d'una l'esquerp oceà, noces de submarinistes no celebràvem, com dofins encoratjats pel dolç onatge mateix!

Sa germana, l'Elèctrica, abillada i pintada tota en safrà, se n'empelta, de la mania persecutòria (no pas de la de persecució), i esdevé una de les més apassionades en trobar l'Oresmus. Hom rumoreja que és ella qui vol llençar-li diguéssim el primer mac – o tret, o bomba de mà, tant se val. Com invisible microbi, es confon, l'Elèctrica, entre la brunzent flora del prat.

Vespers en enfilall l'han presa per flor, de qui l'hipocràs en sobreeixís i àdhuc en vessés. No hi ha insecte qui arrufi el nas i se n'abstingui. Som molt pràctics, els insectes, sempre anem de dret al fitó – volem el premi, vingui d'on vingui – i guanyat, passem al següent, infatigables. No manquem juguesca.

«Em pessigollegeu el cony!» Es plany l'Elèctrica. «*Osta! Osta!*» I rellisca, i cau al tarquim, entre mantes de mèrdules (palterets i xerris) de diversos mamífers qui a l'esquifit estanyol que solia haver-hi al mateix indret veníem, fa ben

poc encara, a beure-hi i glopejar-hi.

Com riem els de l'escamot de l'exèrcit qui així ens la ensopegàvem! «Ja has trobat el teu odiós d'enemic germà? Encara no l'has mort? Quin cony més brut de fang, noia! Qui en voldria! *Pas naltres! Poc volem que ens noguis! Som únicament virils i saludables!*»

Petit instant de comèdia per a fer menys densa la tragèdia.

L'Elèctrica hi feia al poble de prostituta, i era molt filanagnòstica, vull dir, molt amant de llegir; ah, i així mateix força filargúrica, ço és, avariciosa – col·leccionava llibres fins que no en feia una altíssima piràmide que si mai s'esfondrava potser fotia un forat a l'esfèrula que la travessava de meridià a meridià; al meridià oposat, als homes qui hi caminaven cap per avall, amb les orellasses com a peus, i portaven els peus atrofiats, com a antenes que els sortien del cul, que era és clar on la seu on els vivia el cervell de control, els plovien llibres com mannà, i es pensaven naturalment que eren bíblies i romanços carallots d'aqueixa mena, i eren escrits, *llas!*, en idiomes insondables, car, amb el molt trasbalsat viatge, totes les lletres, tan sotraguejades, s'havien tornades a ficar damunt davall i a la babalà damunt els fulls, i allò, que fossin completament indesxifrables, feien els llibres aquells més sagrats i escrits pels déus, i eren aprofitats pels com se'n diu, per aquells datspelcul tan afeccionats a l'enganyifa – els miserables exegetes, escoliastes, hermeneutes, de prepòsteres, patèticament ridícules, bestials, collonades.

És llavors on, llavors, molt melangiós, un captaire orb se li atansa, i li diu, si fa no fa:

–Sàpigues, Oresmus, que un no ningú com jo, sempre solc

passar, en les meves entrades i sortides, per l'estreta galeria al soterrani del palau; doncs bé, aquell gairebé migdia de fa prop trenta anys, prop la porta no gens conspícua de l'eixida, què veig, sense voler-ho? Un altre inexpiable tort comès d'estranquis! Una abominació més! (I és clar que, desprès d'haver-ne vistes tantes, en Jou m'hagi presos els ulls, de molt merescut càstig).

–Dempeus, repenjats en una rovellada ampla canonada perpendicular que aboca, pel broc de baix, a la claveguera que passa sota el palau, hi ha l'home de ma filla, és a dir, el meu gendre, qui és el capità del regiment de la guàrdia, cardant amb ta mare la reina! I tot això, sollant el llit de dos consagrats matrimonis a l'encop, mentre ton pare el rei és estrènuament, en terres estranyes, fent la guerra!

–La sento que diu quelcom de molt ultratjós, ta mare, al seu cardaire, «*Mata'l, ara mateix! Té! Amb això mateix! O estem perduts!*» Això li ho diu suposo que donant-li alhora qualque objecte contundent. Aleshores, t'ho pots pensar, era molt més jove que no ara. Em vaig fotre a córrer com un fuet. Un cop al carrer que enlluernava, mon gendre, el capità cridava als del regiment qui eren vagant pels voltants: «*Mateu-lo! Aquest maleït vellard volia ultratjar la pobra regina!*»

–Tret que aleshores jo, a fort rem de cames, ja era a tres quarts de quinze. Havia tocat el dos a una velocitat d'aeròlit, de ferro de llamp quan t'espetega als peus mateixos. Vaig anar de dret a ca ma germana, la bruixa, qui m'amagà a un pou secret que havia sota la llar, a la qual va fotre, amb força llenya, foc tantost, i amb l'olla a bullir als clemàstecs i tot, de tal faisó que àdhuc quan un destacament de sorges regiraren la cabana, no hi trobaren re.

–Em pots comprar un potet de vi a ca l'arxitriclí, si et plau, l'Oremus, vull dir, n'Oresmus?

–Aberrant golafre, fuig! – Això amb el desagraït Oresmus bo i deixuplinant-lo als dos o tres geps que li decoren espatlla i esquena.

Els passants, foscs extres del chor escanyat, cascú a son fur, planyent-se'n o gaudint-ne, del sobtat, improvisat, tacó. El vellard bavós se'l mereixia. Per amor a l'autenticitat, l'arnat esparracat actor pudia com carronya.

No sabíem com s'ho prendrien ni el Cagaire en Cap ni cap dels seus repugnants censuraires.

Cert, tanmateix, que l'orb captaire, n'era, del Generalíssim dels fastigosos ocupants, la viva, moribunda, imatge.

~o~o~

(Capítol setè.) (El volcànic Gregori Groc.)

Amb pany i forrellat, ens tancaren el teatre immediatament. La pèrdua fou exquisida. A part que en 'judici sumaríssim',

ens condemnaven al garrot vil ara mateix. Tret que quants de nosaltres enxamparen?

No pas al polifacètic quòndam qui òlim fou en Tòfol Sardina, esmunyedís i transformista de mena. Perversitat polimorfa la seva. Instintivament atlètic, totjorn reïx a ésser enjondre, pescant pacientment en nous cràters, on l'estany espurneja amb espurnes que són roents baules de cadenes que menen a l'avern mateix. Qualsevol altra imminent erupció, l'eclògic, bucòlic, sojorn li aboleix. Si li ho retreies, et deia: «*No cal que m'ho refreguis, gamarús!*»

Ha esdevingut fictament melangiós i violent; s'estrangula quan t'escridassa; se li estronca el bleix; amb una ranera escanyada, et diu que: «*De re no me'n crec merda!*»

La qüestió que ses erupcions ningú no nafren. Tothom n'ix il·lès, tret que la llavor fan córrer que l'ermità de dalt el volcà Groc és molt esquerp i rebec, i que la canalla ni els pusil·lànimes més val que no se li atansessin anc gaire. I la llavor germina i creix, i el deixaven, els de més, estar. Cert que els de menys, és a dir, els cagats 'valents' de sempre, volguessin hostilitzar-lo. I es trobaven que el Monstre de la Muntanya els coneixia, no sols pels noms, ans per tots els estiòmens crims que passivament (passivament, car activament no era pas que gosessin d'acomplir-ne gaires) no desaven al més íntim de llurs bullents cranis putrefactes.

Com sabia en Gregori Groc els secrets més culpables de cascú? Hom deduïa, amb prou pesquis, que volava per les nits, com vampir, i escoltava la gent qui, clapant, somiava i confessava llavors tots llurs crims amagats.

Fos com fos, les velles puríssimes li portàvem petites espòrtules de teca i mam, i ell ens tractava reialment, com si

érem de bell nou pricesetes. Ens deia de boniques, i d'agraciades, i com havíem conservada la beutat amb la qual tant no lluíem antanyasses. I en sortíem tot estarrufades, i caminois pedregosos avall, cantàvem com 'angeletes' renascudes de les cendres mortes de la senectut, ja et dic.

La furient barba, vermella com la lava, li davallava fins a mig pit.

Qui sap què li portaven. Sabotatge! La maquinària se me n'anava tota en orris! Quin tec avariat? Quin aixarop tuixegós? Mira que t'ho has dit vegades! D'ençà d'infant que ho saps. Si vols anar ben servit, fes-te tu mateix... els plats! Fes com l'apotecari. A la seva 'apotheca' es fa ell mateix la teca.

Aquella nit, en Gregori Groc, emmetzinat, al·lucinava. Espontanis fenòmens li atacaven els ulls, les orelles, tots els senys. Embolica que fa fort. Esdevinc sobtadament bisbètic. Una diàspora sencera de lletges vellardes, amb crosses refulgents i copaltes calidoscòpicament ocel·lats, pugen triomfants, amb fanals exacerbadament encesos, a fer-me quina darrera atzagaiada? Et tret de gràcia se m'atansa amb passos incerts, i exhaust i sense gens de coratge al sac desinflat del cos, amb ofecs que m'absorbeixen el romanent de l'energia, amb un irrisori espinguet, què faré? Em sembla que, enfonsat en el meu rol, el meu paper, encara els oferiré, infamement mestrívol, la darrera lliçó. Precisament a qui? Als grollers qui venen a clavar-me al cor mantes d'estaques. Un estintol perhom em planten al pit, perquè la meva ànima encara s'hi arrapi durant una estona d'agonia, on, adés fat faldiller, i llavors naquis afeccionat a fetiller, m'acomiado ara d'aqueix indret esdevingut d'allò pus inhospitalari.

Què és, tot això? Cridòries de cranc gegantesc em solquen la

carn; m'atenyen el visatge cremat estranys esguards que encara em cremen més pregonament; llambrescs com llangardaixos, són ulls que em sedueixen obrint-me de bat a bat les portes feixugues del no re; xisclets de llampecs a contracor m'arrenquen entusiastes promeses que no acompliré; grinyols d'una carraca d'autobús esventat m'adrecen de dret devers oblits definitius; i encara, impecablement priàpic, la magnètica virolla sexual hi insisteix, i em mena enrere, enrere, també reptilià, sense potes, on les grasses colobres amb faldilles sé que s'hi apirrossen; a ambdues butxaques m'hi tritllegen, metàl·liques, les palletes d'or, amb les quals em guanyaré segurament llurs tebis elogis...

Algú l'havia llençat a l'aigua bullent de l'ensofrat estany del cràter del volcà Groc. S'hi fregia com escamarlà a la paella. Amb les pinces n'esgarrapava sense gaire esme els marges. Una mà l'en tragué abans no perís del tot. Era la mà de sa mare, qui no conegué mai abans. «*Tornes de les ombres indestriables del més enllà, mare? Perquè en l'eterna nit de la mort siguem a la fi plegats?*»

Com el captaire orb de la peça última, es trobava allitat en una aïllada cabana on una vera bruixa l'havia acobitiat, i presentment l'acomboiava. Qui oli trascola, els dits se n'unta. Els seus dits oliosos em deien com em fregava assíduament la pell sencera, de dalt a baix, amb ses rares, pingües, potingues que me la guareixen, i si fa no fa refan, tret que a tesa escarificada, cicatritzada, esgarrinxada, escoixenguda.

–Ai, fill meu, no seràs mai més tu mateix.
–Tant se val, mare. Mai no ho he estat. Sempre he estat altri. És així com viure pot esdevenir encara una mica divertit.

–Qui seràs ara?
–Seré l'ogre, ton fill, si, pel que la cosa duri, em vols a casa.
–No seré pas jo qui te'n trauré, si no ens portes encara a pitjor, amb addicional esquírries, i més de mal ull, i més de males dèries... més de malediccions ni de desigs de malaurances...
–Condició per a manguis, mare, impossible de signar-hi. Demà ben de matí et diré siau, i gràcies per tot.
–Tan lletjot, on aniràs?
–Al circ...? Sempre m'ha semblat que hi tindria cabuda.
–Tota la sort, doncs per a tu. I que no hi rebis gaires de pedrades, sobretot a la clepsa.
–Us diré de mare per cada nit que em resti. Em sereu al magí la necessària sacra imatge de perfecció qui a tots ens cal per a sobreviure. Sereu l'àngela qui tendrament m'encobeeix, i el son em vigila. La meva companya autèntica. Més autèntica que no la massa flonja ombra.
–Doncs de moment, au bona nit. Et diré que tota la vida creguí que fórets un molt bon noi. De naixença fins ara. Apa, i bon viatge.

~o~o~

(Capítol vuitè.) (Transició d'en Tòfol a n'Aristarc.)

Reapareix als tròpics en Sardina. En Sardina transformat en en Verdura. Amb un nom doncs que sembla que gairebé tothom porta, sobretot els morts. I és prou cert que si tothom porta el mateix nom, és com si ningú no el portés, ço que és d'allò més convenient.

El nou Aristarc Verdura treballa a un barracó de les firetes que van voltant per les illes dels sovintejats huracans. Són huracans que fan forrolla, magnífics, molt reeixits. Els enderrocs que produeixen són sensacionals, vull dir, et provoquen admirabilíssimes sensacions, oi? Són un goig de veure! I amb cada huracà d'aquells, n'Aristarc guanya pes. Ara és un home corpulent. Lleig, però imponent. Encara més imponent per lleig. Ningú no l'arrameix. Viu i envelleix força tranquil·lament. «*Si algú prou s'ho mereix soc jo. Després de tants de tràfecs ni trifulgues. Lluny, molt lluny, tant de lluny com no puc, dels odiosos arbitraris molt violents escorcolls, i assassinats de trascantó, dels malignes ocupants.*»

El seu acte, rere les brèndoles esponjoses d'una gàbia fula, consisteix essencialment en mig escandalitzar el públic amb una perversitat innocent. És un monstre de sexe imprecís qui no fa gens de por.

Caga i menja alhora. És a dir, s'atipa de pastanagues, cebes i cols crues, alhora que fa forces per a cagar damunt un bacinet diminut, amb una merda seca, un copròlit probablement de dinosaure, que quan hagi acabat de 'cagar', mostrarà al públic per a provocar-los més fàstic encara, on allò encoratjarà, impel·lirà, la gent més exaltada a llençar-li tota mena de brutícies – closques i pellucalles, gargalls, mocadors sollats, calces de la mala setmana, i fins i tot, de la part dels pocs i sempre ressentits adolescents molt envejosos, monedes i còdols que en percudir-li a la pell ja

malmesa li facin força mal. Incòlume i impassible, l'ogre agredit amb compte i metòdic, recollirà llavors tota la merdegada llençada i, dret i nu, recitarà, amb entonació perfecta d'actor declamatori, un poema altament sentimental i àdhuc ploramicós, amb els escaients decadents escarafalls, on hi han esgarrifoses epidèmies de bordell que maten al capdavall els enamorats, i els recordarà, en epílog i epipompe, que a cada festeta i festassa, si tens els ulls prou vius, veuràs passar-hi pausadament pels marges la mudada bellíssima Mort, amb el seu glauc embut, pel qual totdeu, tard o d'hora, s'hi escolava, s'hi escola, o s'hi escolarà – i ai, els de més molt més aviat que no es temen ni s'ensumen.

«*Som tots uns idiotes, i que duri*.»

Amb una cortès reverència s'acaba la petita funció.

Tímids dubtosos aplaudiments normalment l'acomiaden, d'alguna manera o altra absolt de perpetrar una necessària agressió al tedi dominical, on rauen sovint les rels de la darrera ràbia ambient, i torna, allerat, al costat de la més agrest costa, davant l'oceà encabritat, a conrear-hi la seva feliç solitud, remut, per l'hora tarda, de l'òrbita perillosa del nucli radioactiu de la multitud. Perspicaç, sovint hi caça, lluny, a l'esbiaixat horitzó, agalius d'huracà, i allò el fa tastar una dolça íntima joia de bon noi, efectivament content, a aquelles alçades del viure, al capdavall amb el que hi ha. Car què vols més? D'on no n'hi ha no en raja.

En les seves meditacions costaneres, el pletòric individu sap que l'huracà designat se l'emportarà sencer al cel. Ascensió programada pels profètics molt satànics llibres de rigor. Capelles se n'elevaran per a celebrar-ho, i celebrar-lo alhora. I potser àdhuc, dic jo (o diu ell), esdevindrà el centellejant patró dels sempre molt benèfics huracans, que tanta de

decrepitud ni porqueria no s’enduen per sempre, i això cada beneïda vegada, vós. O ca?

Anys i panys, i encara tothom se’n recordava, del remot ilerget qui, a hores perdudes, amb impertorbable equanimitat, ensinistrava els huracans. I això sovint sovint...

Fins que el darrer i més enorme, mai vist, li feu dòcilment un tou, tovíssim, tron de flongetes bromes burelles, i, resplendent, sense més pròrroga, amb una ràfega, se l’endugué permanentment al cel, on deu raure mestrejant l’atmosfera i els seus astoradors fenòmens, com se’n diu – sí, home, sí – meteorològics.

«*Enllà d’aquest llindar la lluna us rep*.»

Com continua el poema, Arcadi, vull dir, Aristarc?

A propòsit, te’n recordes quan et deies Ambròs Benbotonat i Bufaforats? Que hi feies de director d’empresa d’exploració estratosfèrica, amb seu a la lluna, on des del teu tron no tronaves plàcidament, amb el teu crani de molt privilegi coneixement, i ordenaves com rutllava l’univers conegut?

Amb la fortitud d’un Mortimer o d’un Crumb, exemples bàsics, et prenies les rebel·lies estel·lars i planetàries, com més tardet no et prengueres, tothora amb prou equànime comicitat, la profusió de xacres que et duien massa sovint a situacions de més en més ridícules – érets un espantall, un ninot o gargot endut per les circumstàncies, com per cap altre vent foll que t’aixequés la camisa, i t’eixorbés, i amb allò et fotessis estopencs bacs pertot arreu. Indulgent davant l’opulent horror de tot plegat, per comptes d’anar – amb cara de calamitosa vagina a l’hora que al prenys li toca

l’encaure – a precipitar-se esguerradament a ficar el cap al llepissós femer, a hom li val més de desempallegar-se de la idiota idea de perpetrar, ferotgement vanitós i primitiu, cap mena de desesperada barbaritat, que a re no mena, sinó a més execrable misèria encara per a tothom implicat – inclòs, desgraciat, ell mateix. Amb el gloriós bon tarannà del tranquil heretge, hom tria, de tot tomb assequible, el menys greujós per a ningú.

Sabies sense més escarafalls que en aquells temps de modes per a tu tan estranyes, hi érets de més.

Els ous dels domesticats ciutadans, esdevinguts com més urbans més anèmics i pretensiosos, ja no són quadrats ni angulats ni durs com diamants, com als teus anys de lluita; són com els ous esquifidíssims, inexistents, de qualsevol altra molt pia beata.

I la joventut. Quin desgavell! Vívides vísceres els germinen en ànsies de suïcidi, frígid i sumptuós sacrifici ofert al no re permanent, mentre a llurs orelles cap inventada orquestra de zombis en dignifica la pantomima amb sorolls de greuges inventats, i d’altres ximples rareses d’un cervell atrofiat, amb canvis de sexe, i estrambòtiques transformacions, reencarnacions, tot de rucades inestroncables. Sense remei, ai, sense remei!

Ah, enyor! Qui pogués tornar a les sanes èpoques de tiranosaures i els diplodocs!

Tornant a la barraca de les firetes per a la seva horeta de funció, es trobava n’Aristarc Verdura que la barraca havia partida feta flames i fum vers la inexistència.

Quin novell trastorn ara. Efectivament, romàs sense feina ni habitatge, calia tornar a resoldre's si continuar vivint valia també encara la pena.

L'oceà sempre respon que no. A sanglots, et convida amb insistència a enfonsar-t'hi benauradament, a poc a poc... Silenci persistent, reialme permanent... Sol arenós, sang d'innombrables gladiadors de cossos meravellosament tornejats... no pas com el teu... gastat gairebé enllà de tota mesura... glop... glop... glop.

~o~o~

(Capítol novè.) (La fi del món.)

Empaitàvem bolets pels fonaments fressats, tofencs, ofesos, fosos, per les larves del neguit. Era un terra de la jungla, del qual només n'espletaríem verinosos exemplars, i àdhuc llinatges sencers que s'enfonsaven en la nit sinistra dels temps nonats. No en faríem pas el brou gaire gras. Per això no hi insistíem. El neguit és mal conseller. I trencàvem d'arrel el malson, i meditàvem allò millor que trobéssim al magí.

El meu present a la posteritat són les analectes dels mals pensaments que mai no he tinguts, sobretot perquè

m’interrompien amargament, amb un fútil sobreeiximent de fel, les veres vàlues de l’existir, assenyaladament la serenor, el capteniment, l’harmonia, i l’estudi sovintejat de les filosofies més ensopidores, les que sempre m’han dutes, a mig ponderós argument, a l'agraïda bovina becaina. Els filòsofs més sincers, i doncs millors, eren així mateix els més somorts, i t’ho confessaven de bon principi. Per molt que t’hi escarrassis, no en trauràs pas l’entrellat, deien, i titllaven el món d’incomprensible irrisorietat. I amb allò anaves servit.

Rabejava els peus a l’oneig, amb l’hopalanda arregussada fins al genolls, i – a la manera, creia, d’en Confuci – endegà un ritu seu que li apaivagava les angúnies de la vellúria.

Cert que ses facultats se li deterioraven totes a l’ensems; febleses degeneratives li’n brollaven de noves cada matinot. Havent après de mestres retrògrads les prèdiques de llurs seculars deseiximents, el dies on es trobava més fortet, les engegava a péixer amb corruix de rèprobe.

Ràtzies terrenals, incursions oceàniques, reiteradament emfasitzaven la seva decadència. Els veia arribar, ara de l’oceà llunàtic, ara de les pàl·lides valls. Pirates i cavallers. Monstres aquàtics, i bàrbars esventats.

La lluna no era llavors un indret tan segur com al començament. D’on sortien recentment tants de salvatges invasors? N’Ambròs es fregava els ulls, i corria vers el lluent aixopluc de metall i vidre espès.

–Has vist com fa morros, el despagat magnat? El seu aspecte clou a l’avançada qualsevol intent que t’agafaria de compassió i simpatia. Gens amè. Adust. Molt més que ja no n’era.

–Deu haver caigut malalt.
–I tant. Patia recurrents petits atacs de feridura; aquesta vegada s'ha degut ferir de per de bo. Amb el definitiu. El seny de què sempre presumia l'ha desertat. És ara continu reu d'abruptes aberracions cognitives.
–Cert que ha declinat darrerement bontròs.
–Els engranatges cerebrals enferritjats. Una massa encefàlica amb llefiscositats de formatge que es fon. El cervell revingut. Un pa immenjable.
–El seu demble habitual, ara és d'allò més hesitant. Camina marejat, leri-leri, com si anava a caure a qualsevol instant. I desvarieja. Es veu que veu esborronadores visions pertot arreu. I tem que la lluna no col·lideixi amb la terra, i que de l'espetec tot se'n vagi a fregir cols.
–Vols dir, que se'n segueixi naturalment la fi del món.
–O, si més no, naturalment la seva.
–Oh, és clar; la seva, *ha-hà*.

Hem podrida la lluna; podrim tot allò que toquem, o pitjor, colonitzem. Malament rai. No hi ha solució. Homicidis, daltabaixos, fracassos, espetecs, vilipendis, electrocucions, perversitats, foscs, focs... Ens trobem com més anem en més precàries situacions; la urgència s'imposa; els esgarrifosament agressius invasors no cessen d'aparèixer pertot arreu, àdhuc et salten de cop-descuit de les parets.

I el cel s'ha tornat boig. Òrbites desorbitades. Les atraccions gravitacionals donant-se mútuament pel sac. Tot va a deshora i a la babalà. Tot fuig, amb una piula encesa al cul, de dret a l'infern...

Incomprensió. Firmament indesxifrable. Mons malalts, fallides convalescències. L'enigmàtica obliqüitat dels cossos enfollits, errabunds, sense pilot ni roda; les tremolenques

tragitoses hipèrboles que extraviadament es tracen. Raneres clares que venen de l'espai desllorigat. La irrespirable fetor de sofre. Tot allò m'infligeix una pressió opressiva al cap. Què hi cerques debades? Hores oblidades quan devia haver estat esplèndidament lúcid, on re no m'atabalava, ni em feia perdre el quest, ni el solc del discurs mental. Ara, estabornit, ho reconec, no toco bola.

Tot fuig de polleguera. Veig que no hi veig. La invisibilitat tot ho embolica. Firmament embolicat amb el vel que tot ho esborra – per sempre. Tot s'anivella en re.

Quins sorolls sents, cada cop més atansats? Col·lisions a tesa, i a betzef. La inevitabilitat, la inevitabilitat...

(*Gros espetec i darrer fosc total*.)

Fi.